

Chlapiček v kloboučku AHOJ

Pan spisovatel Mejla se te-
telil štěstím. Kdy byl vlastně
naposledy na rybách? Jako
kluk, když jezdil na prázdniny
k babičce do Mokropes. To už
je let! A teď znovu našel to ve-
lebné ticho ranní řeky.

Ruce se mu třáslý nedočkavostí
a trémou, když rozkládal teleskopic-
ký prut a hnětl na háčku kuličku z rohlí-
kového těsta. Nahodil na kraj proudu, barevný
splávek ukázněně panáčkoval na vlnkách.

„Taková krása! Klid. A nikde nikdo!“ zašeptal zasněně.

„Ale jo, jsou tady,“ ozvalo se z olše za ním. „Nahoře sedí pan Benda
s panem Šustou, u potoka chytá pekař Hamza... Ale vy jste tu prvně, co?“

„Ano,“ špitl spisovatel Mejla a udiveně mžoural na drobného chlapika
v zelené šustákové bundičce, strakatých trenkách nad kolena, gumových
koupacích botách a plátěném kloboučku s nápisem AHOJ, jak seskakuje
z větve do trávy. Kde se tu vzal? Přece nechytal ryby ze stromu?

„Jsou tu pěkný tlouští. Zkuste to na tohle,“ chlapiček vytáhl z kapsy
dalamánek. „Na kůrku půjdou.“

„Děkuju. Ten vypadá, jako by ho právě vyndali z pece.“

„Vždyť taky jo,“ přikývnul chlapíček. „Pan Hamza přišel před chvílí a vždycky mi nosí. Je to nejlepší pekař široko daleko. A čím jste vy?“

„Já jsem spisovatel,“ trochu prkenně se uklonil pan Mejla. „Koupil jsem domek támhle za Pavlovem. Chci tu napsat knížku.“

„Hm. A o čem?“

„Takovou fantazii,“ Mejla zasněně zvedl oči k modře vymalovanému nebi. „O životě robotů na neznámé planetě,“ řekl hrdě, ale když viděl, že to se strakatým chlapíkem nic neprovedlo, dodal: „Ale je tady parádně. Vy tady taky bydlíte?“

„Jo, tady pod olší,“ ukázal chlapíček do vody, zastíněné starým stromem. „Já jsem vodník.“

„C... cože?“ zalapal po vzduchu Mejla.

Já jsem spisoval...
9

9

„Vodník,“ zopakoval klidně, jako by řekl třeba listonoš. „Jmenuju se Zeleňák.“ Napřáhl pravici proti třesoucímu se spisovateli.

„Mejla. Těší mě,“ opatrně stiskl hastrmanovu vlhkou ruku.

„Musím jít,“ povídá Zeleňák. „Blatouchy se už otvírají. Potřebuju jich pár pro kluka. Ráno měl trochu vyšší rosný bod a páliho ho v krku. Ale jestli sem budete chodit chytat, tak někdy dáme řeč. Nashle!“

„Na... nashle,“ zablekotal Mejla a nebyl si jistý, jestli se mu to všechno jenom nezdá. Bolest háčku, zapíchnutého pod nehet, ho ujistila, že je při smyslech. Na druhý pokus nabodl kousek dalamátku a znovu nahodil na kraj proudu. A zrovna v místech, kde splávek přistál na hladinu, se vynořila ženská hlava, naondulovaná do kudrlin zelenějších než rákosí.

„Dobrýtro, nebyl tu Áda?“ řekla ta hlava.

Mejlovi se udělalo slabo v kolenou. Řeka před ním se rozkolíbala, div nevyšplouchla z břehů.

„Promiňte, já myslela, že je tu pan lékárník Šusta! Nechtěla jsem vás polekat, ale už se asi stalo, že jo?“ smála se ta paní podivným bublavým smíchem. „A taky hledám manžela.“

„Jeden tady byl, ale šel na blatouchy pro rosný bod,“ zasípal nesouvisle Mejla, odhodil prut a vši silou si mnul ušní boltce, což prý zahání leknutí.

„Má kliku! Já myslela, že to nechal plavat! Znáte hastrmany! Tak promiňte a na shledanou.“

Hladina se zavřela snad ještě dřív než ženská pusa, a tak hastrmanka neviděla, jak se Mejla sesul do trávy. Seděl tam na zkřížených nohách jako uhranutý Turek. Ale po chvílce voda před ním zavířila a na mělčinu vyjel

mrňavý kluk na jakési koloběžce, která však měla místo koleček plováky a místo brzdy kotvičku.

„Strejdo, řídítka na vodoběžce drhnou! Špatně mi to zatáčí,“ vykřikl. Když však viděl cizího pána, zklamaně nakrčil nos: „Spletl jsem si vás s panem truhlářem Bendou, co mi udělal tuhle vodoběžku.“

„Jo... vodoběžku... já ne,“ řekl pan Mejla přidušeně.

„Dušane!“ ozvalo se od olší. „Jak to, že jsi ujel? Máš ležet!“

„Mně už nic není,“ bránil se klučina a couval před tátou Zeleňákem, který se vracel s poupaty blatouchů.

„No, barvu už máš zelenější,“ broukl hasrman smířlivě a otočil se na pana Mejlu. „Ale ráno byl bílej skoro jako vy.“

Mejla upřeně zíral na hasrmánka, kterému každou chvílí tričko divoce odskočilo od těla. „Prokrista, koukejte, jak mu bouchá srdce!“

„To mám místo obkladu na horkost pod trikem cejna!“ zasmál se Dušan, vytáhl rybu a hodil ji do proudu.

To už bylo na pana Mejlu moc... Když se probral z mrákot, skláněla se nad ním celá hasrmanská rodina a křísila ho šťávou z jitrocele a šťovíku. „Už je vám líp?“ starala se paní Zeleňáková.

„Děkuju..., je to lepší,“ vydechl Mejla.

Áda Zeleňák na něj přátelsky mrknul: „Jen jestli jste se nemajznul do hlavy a nezapomněl, co chcete psát.“

Spisovatel Mejla vyskočil, jako když prásne za zajícem. „Kašlu na roboty a na cizí planety! Napíšu knížku o rybářích, o vodnicích, o řece – a hned se do toho pustím. Zítra na shledanou!“

Vítám vás mezi
rybáře!

A byl by utekl, vlečen svým novým nápadem, kdyby ho Dušan neupozornil: „A co prut?“

Teleskopický bič ležel v rákosí. Když ho pan Mejla zvedl, špička se ohnula, naviják zadrnčel a on po mnoha letech cítil tah bojující ryby. Byl to tloušť skoro půlmetrový... S velikou tlamou a karmínovými ploutvemi na břicho.

„Vítám vás mezi rybáře,“ uklonil se hastrman a smekl svůj plátěný klobouček s nápisem AHOJ.

Porybný Vilém Zdrhal

Slunce se odrazilo od lesů za Petrovem na nebe a den se začal zlatit do nálady. Pan spisovatel Mejla tůkal do stroje s prudkostí letního lijáku svůj příběh o nečekaném setkání s hastrmany.

Ve vodnickém domku pod olší sáhla paní Zeleňáková synkovi na čelo, jestli ho nemá moc suché. „Rosný bod už je v pořádku.“

Hastrmánek Dušan se zaradoval: „Takže se můžu jít s tátou trochu prošplouchnout?“ A aniž čekal na matčino svolení, rozhrnul v okně síťovinu proti říčnímu neřádku a křičel: „Tatí, půjdeme se podívat na rybáře!“

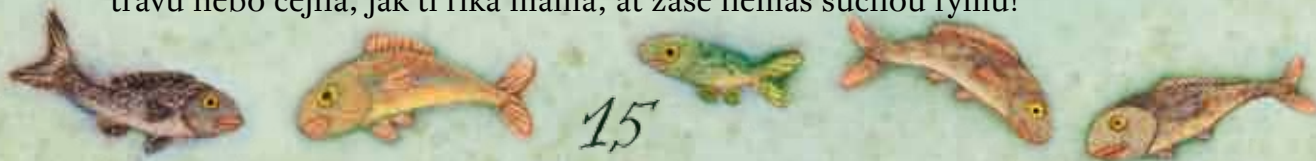

Ádovi to přišlo vhod. Vysazoval na záhonek pod břehem puškvorec a to nebyla práce, kterou miloval.

„Ať ten kluk neleze na sluníčko! Jestli zase přijde vysušený, tak si mě nepřejte!“ Boženka Zeleňáková těch rad a hrozeb řekla jistě mnohem víc, ale hastrmani sebou mrskli do proudu, jen se jim dělaly za patami víry.

Vylezli až pod Jakubským mlýnem. Slunce bylo rozpálené doběla. Dušan se hrnul na pěšinu, ale otec ho vrátil. „Koukej si dát pod košili jezovou trávu nebo cejna, jak ti říká máma, ať zase nemáš suchou rýmu!“

Hastrmánek tedy utrhł diviznu, proklouzl rákosím a zmizel pod smuteční vrbou. Sotva rozžmoulal diviznový květ, na který cejni vyjedou k hladině, žuchlo mu něco těžkého na záda, div mu páteř nepraskla.

„Mám tě, pytláku!“ rozlehlo se nad řekou.

Táta Zeleňák hned poznal ten chraplavý hlas. Porybný Zdrhal! To bude zase pěkná šlamastyka...

Když hasrman doběhl k vrbě a rozhrnul urousané větve, spatřil Zdrhala v kabátě pošitém listím, s obličejem zmalovaným zelenými a hnědými šmouhami, aby splýval s větvemi stromů, jak morduje cosi zmítajícího se pod vojenskou celtou.

„Pane Zdrhal, neblázněte! To je můj kluk!“ křičel Áda.

„Pytlák to je!“ burácel Zdrhal. „Seděl jsem na vrbě a moc dobře jsem viděl, jak chce upytlačit rybu do ruky.“

„Je to vodník, propánajána! To chcete, aby hasrman chytil ryby na prut?“ naléhal Zeleňák.

Porybný však nepřestal mlít svou. „V řádech je výslovně napsáno, že přípustný je pouze lov udicí. A zákony musí platit pro všechny stejně!“

Jak udělal výhrůžné gesto, pustil cíp plachty a Dušan proklouzl na svobodu. Prskal písek, svlačec a suchou travu: „Já si můžu chytat, jak chci! A kde chci! To je naše řeka. Řekni mu to,“ dožadoval se otcova zastání.

„Tak to tedy prrr!“ zadrnčel porybný. „Znám řády nazpaměť a nikde není psáno, že by řeky patřily vodníkům! Poučte si synáčka!“

Na Ádu se to teď valilo z obou stran. Na něj, který měl tak rád, když šel život klidně a tiše jako řeka na dolním toku. „Snad nemusí být hned tak zle,“ řekl smířlivě.

„Nebude zle, ale bude spravedlivě!“ zahrozil Zdrhal. „Postarám se, aby i vodníci směli chytat ryby jenom na udici.“

Tomu se Zeleňák musel zasmát. „Zkoušel jste někdy sedět pod vodou a nahazovat splávek nahoru na hladinu?“

Porybný Vilém Zdrhal

... k odznaku porybného ho přivedla
láaska ke kontrolování...

„Proč bych to měl zkoušet? Já jsem porybný, nejsem rybář,“ ohradil se Zdrhal.

Vilém Zdrhal byl asi jediným porybným na světě, který nikdy ne-rybařil. K odznaku porybného ho nepřivedla láska k rybám, ale láska ke kontrolování. Toužil kontrolovat všechno, co se kontrolovat dá. Začal jako revizor na dráze, ale postupně stihl kontrolovat jízdenky i v autobusech, tramvajích, v metru, o dovolené pomáhal celníkům na letišti a hraničních přechodech, kontroloval lístky v pěti kinech, třech divadlech, stal se inspektorem pro kontrolu pěší dopravy v Davli – a také porybným.

Teď začal z padesátikapsové vesty všechny ty revizorské legitimace a notýsky vytahovat, a když konečně našel ten porybnický ve tvaru kapra, ruce se mu tak tráslý, že mu spadl do řeky.

„Pomoc! Pomóc, pane Zeleňáku! Chlapče!“ vyzýval střídavě oba vodníky. „Chyťte můj notes! Musím si tam všechno zapsat!“

Dušan s potěšením sledoval, jak se notýsek ve tvaru rybího těla s nalepeným stříbrným očkem dostává blíž a blíž k proudu: „Já vidím jenom nějakou rybu.“

„O tu jde! Chyťte ji!“ ječel porybný a pak se rozpálil. „Já vám to úředně nařizuju!“

Áda Zeleňák jen pokrčil rameny. „Ryby je dovoleno lovit pouze a jenom udicí, jak jste nám před chvílí vysvětlil. Jdeme, Dušane.“

„Tohle si, vy hasrmani, šeredně odskáčete!“ soptil porybný, ale Zeleňákové už mizeli za zátočinou k hospodě U Kubíčků.

